

Biblické odpuštění

Ray Foucher

Všechny citáty z Písem, pokud není uvedeno jinak, jsou (v anglickém originálu) převzaty z King James Version.

Brentonův překlad Septuaginty 1884 dostupný z www.BibleHub.com

Citáty z Písma označené „BBE“ jsou převzaty z Bible v základní angličtině, vytištěné v roce 1965 v Cambridge Press v Anglii. Veřejná doména.

Písma označená jako „GNT“ jsou převzata z Překlada dobré zprávy – druhé vydání © 1992 od American Bible Society. Použito se svolením.

Písma označená „Lamsa“ pocházejí z Bible svaté ze starověkých východních rukopisů přeložených Georgem Lamsou (1933) z původních aramejských rukopisů Peshitta.

Citáty z Písma označené „NASB“ jsou převzaty z New American Standard Bible®, Copyright © 1960, 1962, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, 1995 The Lockman Foundation. Použito se svolením.

Citáty z Písma označené (NIV) jsou převzaty z Bible Holy, New International Version®, NIV®. Copyright © 1973, 1978, 1984, 2011 by Biblica, Inc.™ Použito se svolením společnosti Zondervan. Všechna práva vyhrazena po celém světě. www.zondervan.com „NIV“ a „New International Version“ jsou ochranné známky registrované u Úřadu pro patenty a ochranné známky Spojených států společností Biblica, Inc.™

Citáty z Písma označené „NKJV™“ jsou převzaty z New King James Version®. Copyright © 1982 Thomas Nelson, Inc. Použito se svolením. Všechna práva vyhrazena.

Citáty z Písma označené „RNT“ jsou převzaty z The Remedy New Testament Paraphrase Copyright © 2020 z www.comeandreason.com

Strongova čísla, významy slov a počty použití jsou z The Online Bible Copyright © 2020 z www.onlinebible.net

Biblické odpuštění:

Existují dva typy?

Ray Foucher

Duben 2020

**E-knihy této studie (ve formátu PDF) je možné stáhnout z
webu autora na adrese:**

<https://characterofgod.org/resources/> nebo

<http://maranathamedia.com/books>

Obsah

1. Biblické odpuštění: Existují dva druhy či typy?	7
2. Biblické odpuštění: Právní záležitost?	13
3. Biblické odpuštění: Jeho vztah k hříchu	20
4. Biblické odpuštění: několik příkladů	27
5. Biblické odpuštění: Ukazuje Boží srdce	33
6. Biblické odpuštění: Modlitba za něj	36
Shrnutí	41

1. Biblické odpuštění: Existují dva druhy či typy?

Hledáš odpuštění? Už jsi někdy zápasil s tím, abys věděl, zda ti Bůh odpustil nebo neodpustil? Cítíš ve svém vztahu s Bohem odpuštění? Nebo cítíš vinu a hanbu? Víš, jaké účinky mají pocity viny na emoční zdraví? Nejsou dobré. Odpuštění a zdraví spolu rozhodně souvisí. Vina způsobuje emoční bolest a může dokonce vyústit ve fyzické onemocnění. Pokud se snažíš vědět, jak překonat vinu, pak odpuštění je něco, čemu musíš porozumět a usilovat o to.

Jak si myslíš, že se na tebe Bůh dívá, když hřešíš? Je rozrušený? Musí být vůči tobě uklidněnen nebo s tebou smířen? Prosiš Boha, aby ti odpustil? Přemýšlel jsi někdy, zda ti odpouští? Ve světě a dokonce i ve většině křesťanství panuje kolem tohoto tématu zmatek.

Pokud se stydíš a neseš na sobě břemeno viny, břemeno, kterého bys velice rád zbavil, tato studie odpuštění ti poskytne odpovědi. Biblické odpuštění je skutečným řešením viny a pochopení toho, jak odpuštění funguje, z Boží perspektivy zejména, může být velkou pomocí.

Dvoustranná transakce

Začněme tím, že prozkoumáme, co je to vina, protože právě existence viny vyžaduje odpuštění. Slovníková definice viny by mohla znít něco jako: „skutečnost nebo stav, kdy jsi něco udělal špatně“. Vina je však mnohem víc než fakt nebo stav bytí. Pocity jsou velmi zapojeny. Obvykle se objevuje pocit odcizení nebo odloučení od toho, komu jsme ublížili. Máme pocit, jako bychom u něj byli v nemilosti, a předpokládáme, že k nám musí cítit hněv. Stává se obtížným být v blízkosti osoby, které jsme ublížili, protože se v její přítomnosti stydíme. K uzdravení rozchodu je zapotřebí smíření mezi dvěma zúčastněnými stranami.

Přemýšlej o svých vlastních zkušenostech s vinou a odpuštěním a uvědomíš si, že odpuštění je skutečně dvoustranná transakce. Vždy se jedná o minimálně dvě osoby. S Bohem máme tendenci si myslet, že žádáme o odpuštění, a pokud to Bůh cítí, odpouští nám a teprve potom k odpuštění došlo. Tento proces je však o něco složitější. Tato krásná pravda ti umožní mnohem lépe porozumět odpuštění, budeš se z tohoto procesu cítit lépe a výrazně ti pomůže vypořádat se s pocity viny.

Porovnejme několik veršů, které zmiňují odpuštění:

„Pokud vyznáváme své hříchy, on je věrný a spravedlivý, že nám odpouští (*afijémi*, Strong G863) naše hříchy a očisťuje nás od veškeré nepravosti.“ (1. list Janův 1:9)

Díky slovu „pokud“ v tomto verši zní odpuštění velmi podmíněně, jak se běžně chápe. Nyní zvaž toto:

„Ať je od vás odstraněna veškerá hořkost, hněv, zlost, křik a zlé řeči, se vši zlobou: A buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějící (*charizomaj*, Strong G5483) jeden druhému, stejně jako Bůh pro Krista odpustil (*charizomaj*) vám.“ (Ef 4:31-32)

Efezští byli popisováni jako lidé, kterým bylo odpuštěno, i když ještě měli řadu zlých povahových rysů. Absence slova „pokud/jestliže“ také naznačuje, že se jednalo o bezpodmínečné odpuštění.

Proč ten rozdíl? Je odpuštění podmíněné nebo ne? Problém je v tom, že překlady slov z původních jazyků někdy nezachovají celý původní význam. Tady se to stalo. Existuje řecké slovo *charizomaj*, které odkazuje na odpuštění, jak jej pociťuje odpouštějící, neboli ten, kdo odpouští. Odpouštějící se rozhodne neudržovat tvrdé pocity a osvobodit odpuštěvaného od jakéhokoli stupně zadlužení, a v důsledku toho možná osobně přijme nějakou ztrátu.

Na druhé straně je řecké slovo *afijémi*, které popisuje, co se děje v osobě, které je odpuštěno. Pokud se rozhodne přijmout odpuštění, zbaví se pocitů viny a hanby a potřeby splácet. Je jasné, že odpuštění se dává i přijímá. Můžeme to pochopit z vlastní zkušenosti. Odpuštění je dvoustranná

transakce (jak poskytnutá, tak přijatá) mezi dvěma stranami (odpouštějící a odpouštěvaný), z nichž každá je zapojena do procesu jiným způsobem.

Udělené odpuštění

Bůh miluje každého mnohem víc, než si dokážeme představit. Vždy odpouští každý hřích v tom smyslu, že naše hříchy nestaví proti nám. Nezlobí se na nás. Nemiluje nás a nestará se o nás o nic méně kvůli čemukoli, co jsme udělali. Hlubším způsobem, než jsme schopni pochopit, Bůh chápe, že hřích nás bolí a poškozuje. Lituje nás a touží, abychom se k Němu obrátili a dovolili Mu, aby nás vyléčil z naší nemoci - z hříchu. Písmo říká:

„Buďte tedy milosrdní, jako je milosrdný i váš Otec.“ (Lukáš 6:36)

Pokud je milosrdenství charakterovou vlastností našeho nebeského Otce, nikdy nebude nemilosrdný. Další výraz – „Jeho milosrdenství trvá navěky“ se v anglickém překladu King James Version vyskytuje 41krát. Například:

„Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, neboť jeho milosrdenství je věčné.“
(Žalm 118:29)

Ať to cítíš nebo ne, ať už to víš nebo ne, Bůh ti odpouští – vždy.

Odpuštění udělené Bohem je popsáno slovem *charizomaj* (G5483):

Využití (v KJV): odpustit 11; dát 6; volně dát 2; oprostít/zbavit 2; udělit 1; upřímně odpustit 1. Celkem: 23.

Významy:

- Udělat šťastným nebo něco příjemného (někomu), udělat laskavost
- potěšit koho, udělat radost komu, obšťastnit koho
- projevit svou milost, laskavost, shovívavost
- udělit odpuštění, prominout
- dávat milostivě, dávat zdarma, obdarovávat

Toto slovo je odvozeno z řeckého slova *charis*, podstatného jména, které znamená milost, dobrou vůli, láskyplnou laskavost a přízeň. Je to stejné slovo použité v tomto slavném biblickém verši:

„Neboť milostí [*charis*] jste spaseni skrze víru, a to ne z vás samých: je to dar Boží, ne ze skutků, aby se nikdo nechlubil.“ (Ef 2,8-9)

Je nám odpuštěno a jsme spaseni díky našim skutkům? Ne, je to čistě tím, že Bůh je plný milosti (*charis*) a dobrovolně nabízí odpuštění.

Přijaté odpuštění

Nemusíš si odpuštění od Boha zasloužit, musíš ho pouze přijmout. Když si uvědomíš svůj hřích, vyznáš ho (přiznáš) a uvěříš-li, že ti Bůh odpouští a předá svou lásku a přijetí k očištění tohoto hříchu – pak se budeš cítit odpuštěný. To, co se děje na tvé straně procesu odpuštění – ve tvém srdci – je popsáno slovem *afijémi*, jehož význam je „osvobodit“ nebo „propustit“ z hříchu a s ním spojené viny. To je něco, co musíme ve své mysli přijmout, protože Bůh (který svobodně uděluje odpuštění) nás nebude nutit, abychom to přijali – nemá rád manipulaci mysli. Jakákoli blokáda není Boží neochotou odpouštět, ale naší neochotou věřit a přijmout Jeho odpuštění. Boží nabídka odpuštění nás prosí, abychom Mu dovolili působit v našich životech. Pamatuj, že dítě si lásku svých rodičů nemusí zasloužit; je to volně dáno. Když to dítě skutečně pochopí, je odstraněn jakýkoli stud, strach a vina, které narušují vztah a proud lásky.

Odpuštění, jak bylo přijato, je v Novém zákoně popsáno dvěma řeckými slovy. První, jak již bylo zmíněno výše, je *afijémi* (Strong G863).

Použití: odejít 52; odpustit 47; trpět 14; nechat 8; opustit 6; nechat o samotě 6; různé 13. Celkem: 146.

Významy (hlavní nadpisy):

- poslat pryč [tu vinu]
- dovolit, strpět, nepřekážet, vzdát se věci pro člověka
- opustit, odejít od člověka

Zde je několik příkladů použití slova *afijémi*:

„A hle, přivedli k němu ochrnutého muže, ležícího na lůžku, a když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: Synu, buď dobré mysli, tvé hříchy jsou ti odpuštěny." (Matouš 9:2)

U koho se podle tohoto verše odehrává změna? Je to změna v Bohu nebo v nemocném? Co bylo odebráno tomuto muži? Pamatuj, že se zde používá slovo *afijémi*, které znamená odpustit nebo poslat pryč. V tomto případě hřích nebo vlastně jeho důsledky – vinu a hanbu. Ochrnutý muž byl vyléčen ze své fyzické nemoci, ale také z duševních následků svých hříchů, možná včetně deprese, která by se změnila na „dobrou náladu“.

Ježíš, který vždy říkal a dělal to, co bylo v souladu s charakterem Jeho Otce, řekl, když byl ukřižován:

„...Otče, odpusť [afijémi] jim, neboť nevědí, co činí...“ (Lukáš 23:34)

Nežádal svého Otce, aby měl chuť jim odpustit (*charizomaj*). Spíše žádal, aby vojáci, kteří s Ním špatně zacházeli, pochopili a přijali odpuštění. Zdá se, že modlitba byla vyslyšena v případě setníka a pravděpodobně jeho vojáků (Mt 27:54).

„Neboť jestliže vy odpustíte lidem jejich viny, váš nebeský Otec odpustí i vám; jestliže však neodpustíte lidem jejich viny, ani váš Otec neodpustí vaše viny." (Matouš 6:14-15)

Pokud neučiníme *afijémi* druhým, odpustí nám Bůh? Ano, odpouští, dal nám *charizomaj*, ale *afijémi* neobdržíme. Proč ne? Protože se nemůžeme ve svém srdci cítit bez viny a studu, pokud nejsme ochotni udělat to, co bychom měli a musíme, aby jiní mohli zažít tuto svobodu, když nám ublížili. Pokud odmítneme osvobodit druhé, pak nemůžeme zažít svobodu od viny za naše vlastní hříchy. To se vztahuje k tomu, abychom byli souzeni jako my (Mt 7:2).

Druhé řecké slovo „*apoluo*“ (Strong G630) znamená téměř totéž, protože je ve smyslu „propustit“, „odložit“, „poslat pryč“.

„A oni mlčeli. A vzal ho, uzdravil ho a propustil [apoluo];“ (Lukáš 14:4)

Tento verš ukazuje blízkost významu *afijémi* a *apoluo*:

„Pak byl pán toho služebníka pohnut soucitem a propustil ho [*apoluo*] a odpustil mu [*afijémi*] dluh.“ (Matouš 18:27)

Tato řecká slova odkazují na dílo, které Bůh koná v srdci nebo myslí věřícího, který přijímá to, co pro něj Ježíš udělal.

Shrnutí

Musíme pochopit, že odpuštění je transakce mezi dvěma stranami. Je tu odpouštějící, neboli ten, kdo nabízí a dává odpuštění, a je zde odpuštěvaný, ten, kdo odpuštění přijímá. Odpuštění není jen to, že nám Bůh odpouští, ale je to proces, ve kterém nám odpouští a my toto odpuštění přijímáme, a v důsledku toho se cítíme odpuštěni, bez viny a vděčni Bohu. Je zřejmé, že biblické odpuštění je transakce dvou stran.

odpouštějící

Dává odpuštění
(*charizomaj*)

Bůh vždy odpouští
svobodně

odpuštěvaný

Přijímá odpuštění
(*afijémi, apoluo*)

My ne vždycky přijímáme
nebo dokonce víme, že je nám
odpuštěno

2. Biblické odpuštění: Právní záležitost?

Je Boží odpuštění našich hříchů jakousi právní záležitostí? Mnoho lidí, když pomyslí na odpuštění, představí si účetní knihu nebo nějaký účetní systém v nebi, kde je zaznamenán každý hřích, a když se vyzná, ten záznam se odstraní. A pokud tomu tak není, hříšník bude konfrontován s tímto záznamem v rozsudku či soudu a zaplatí odpovídající trest, kterým je podle některých lidí věčná smrt a podle mnoha jiných lidí je to zase věčnost v pekle.

Svobodné odpuštění

Jak již bylo řečeno, Bůh odpouští každý hřích. Je-li hřích skutečně odpuštěn, neexistuje žádný dluh, který je třeba zaplatit. Ukažme, že Bůh svobodně odpouští bez předběžných podmínek.

Šimon, farizeus, uspořádal večeři, kde jistá žena jako akt vděčnosti pomazala Ježíšovy nohy drahým parfémem. Na Šimonovy myšlenky mu Ježíš odpověděl:

„Byl jistý věřitel, který měl dva dlužníky: jeden dlužil pět set pení a druhý padesát. A když neměli z čeho zaplatit, upřímně odpustil jim oběma. Řekni mi tedy, kdo z nich ho bude milovat nejvíc? Šimon odpověděl a řekl: Myslím, že ten, kterému nejvíce odpustil. A on mu řekl: Správně jsi usoudil.“ (Lukáš 7:41–43)

Šimon, kterému Ježíš tento příběh vyprávěl, nemohl přehlédnout aplikaci na sebe jako na jednoho z těch dlužníků - toho méně vděčného - a přesto bylo poselstvím, že i jemu bylo odpuštěno, i když měl negativní city k této ženě (na níž se díval jako hříšníci) a vůči samotnému Kristu. Ano, Bůh svobodně odpouští:

„Ten, který neušetřil vlastního Syna, ale vydal jej za nás za všechny, jak by nám s ním milostivě nedal [charizomaj] všechno?“ (Řím 8:32, ZP)

Všimni si, že „milostivě dávat“ je přeloženo ze slova *charizomaj*. Volně nebo milostivě odpouštějící znamená bez ceny, bez předpokladu.

„A vás, mrtvé ve svých hříších a neobřízce těla svého, obživil spolu s ním, když vám odpustil [charizomaj] všechny viny; (Kol 2:13)

Bůh udělil odpuštění (*charizomaj*) Kolosenským, když byli ještě mrtví ve svých hříších. To by bylo před jakýmkoli přiznáním z jejich strany.

„Snášejte se navzájem a odpouštějte si [charizomaj] jeden druhému, má-li někdo proti komu spor: jako Kristus odpustil [charizomaj] vám, tak číňte i vy.“ (Kol 3:13)

Pavel zde říká Kolosanům, že si musí navzájem odpouštět (zatím to neudělali), stejně jako jim Kristus již odpustil.

Verše výše a Ef 4:31-32 citované v 1. kapitole ukazují, že Bůh ze svého srdce dobrovolně odpouští. On se mnohem více zabývá obnovením vztahu, usmířením nás se sebou samým, než trestem. Ještě uvidíme, že ve skutečnosti na nás přijde trest jako důsledek našeho odmítnutí smířit se s Bohem podobně jako nemocný pacient, který odmítá léčbu u lékaře. V takovém případě, když se nemoc pacienta zhorší, je lékař ten, kdo ho trestá?

Ale nejsou tam nezbytné předpoklady?

Zde je verš, který zní jako nezbytný předpoklad (podmínka) pro odpuštění:

„Ale jestliže vy neodpustíte (afijémi), ani váš Otec, který je v nebesích, neodpustí (afijémi) vaše přestoupení.“ (Marek 11:26)

Všimni si, že slovo pro odpuštění je *afijémi*, ne *charizomaj*. Pokud by slovo v každém případě bylo *charizomaj*, znamenalo by to, že pokud my ze srdce neudělíme odpuštění, Bůh vůči nám neudělá totéž; Nebude mít chuť nám odpustit. To by fakticky učinilo Jeho city k nám závislé na našich činech.

Pokud by to byl *charizomaj*, znamenalo by to, že bychom museli pouze cítit chuť odpouštět nebo mít v mysli sklon k odpuštění. Ale *afijémi* nám naznačuje, abychom se aktivně snažili oslovit osobu, která je zatížena pocitem viny, aby nás nezranila, a pomohla sobě tuto zátěž uvolnit. Nestačí, že cítíme, že jsme odpustili, ale ten, kdo nás urazil, musí mít pocit, že jsme mu odpustili. Těžko by člověk cítil odpuštění, kdyby chápal, že se mu odpuštění odepírá či zadržuje.

Aby někdo, komu odpouštíme, cítil odpuštění, musí vědět, že proti němu nic nemáme. To vyžaduje, abychom to nějak sdělili, což by samozřejmě mělo znamenat, že jsme jim ve svém srdci skutečně odpustili. Pokud tento krok neuděláme, je pravděpodobné, že jsme sami od Boha nedostali odpuštění, ne proto, že by je neudělil, ale proto, že jsme je nepřijali, možná proto, že jsme věřili, že je neodpouštějící. Budeme-li pohlížet na Boha jako na neodpouštějícího, budeme mít tendenci mít stejný postoj k druhým. Pokud nedáme druhým vědět, že je jim odpuštěno, a neuvolníme jejich břemeno viny, znamená to, že jsme nepochopili Boží odpuštění vůči nám, a proto nebudeme moci cítit, že je nám odpuštěno a že nám bylo odpuštěno vlastní břemeno.

Je klíčové, aby nám Bůh vyprávěl o svém odpouštějícím, vždy milosrdném charakteru. To učinil ve Svém Slově. Avšak nepochopení Jeho zákona, který je spíše vynucováním pravidel než zákonem navrženým k našemu prospěchu, vedlo k tomu, že odpuštění je považováno za podmíněné. To, že člověk Bohu a překladu Jeho slova vnutil své vlastní představy o odpuštění a spravedlnosti, přispělo ke zmatku.

Spravedlnost a trest

Ve skutečnosti uvalování trestu není ani něco, co by Bůh dělal. Lidé si myslí, že Bůh osobně trestá hřích kvůli jejich zmatené představě o Božím milosrdenství a spravedlnosti. Chápou, že Bůh je láska a že má láskyplný postoj k hříšníkům, ale že On kvůli svému atributu spravedlnosti nemůže nechat hřích bez trestu. Tohle pochází z nepochopení Boží spravedlnosti a Jeho zákona.

Biblická spravedlnost¹ je o konání správné věci, kterou je navrácení do správného stavu, uzdravení a spasení. Je to stav obnovující, nikoli odvetný. Ve skutečnosti, neexistují žádné verše používající slovo „spravedlnost“² (KJV), které by podporovaly, že spravedlnost znamená trestat hřích. Toto chápání spravedlnosti velmi závisí na tom, kterou „optikou zákona“³ se díváš; jaké porozumění Božímu zákonu máš. Je Boží zákon přirozený – má nás chránit a v náš prospěch – nebo je přísně zákonný, se svévolnými tresty, které Bůh ukládá?

Jakýkoli „trest“, o kterém bychom si mohli myslet, že přichází od Boha, ve skutečnosti není uložen, ale je přirozeným důsledkem, něčím, co pochází ze samotného hříchu:

„Neboť mzdou za hřích je smrt, ale darem Božím je život věčný skrze Ježíše Krista, našeho Pána.“ (Řím 6:23)

Zde je verze, která to uvádí jasněji:

„Neboť hřích platí svou mzdu – smrt; ale Boží dar je věčný život ve spojení s Kristem Ježíšem, naším Pánem.“ (Řím 6:23; GNT-cz)

Zdrojem smrti je hřích⁴, který nakonec pochází od Satana, nikoli od Boha:

„Když pak žádostivost počne, porodí hřích, a když hřích skončí, porodí smrt.“ (Jakub 1:15)

---

¹ <https://characterofgod.org/justice-definition/>

² <https://characterofgod.org/justice-verses/>

³ <https://characterofgod.org/law-definition/>

⁴ <https://characterofgod.org/sin-destruction/>

Následky hříchů, kterých se odmítáme vzdát, nás trestají, nikoli Bůh, který nám svévolně určuje trest.

Láska a odpuštění

Bůh je láska (1 Jan 4:8) a láska, popsaná v Korintánům, zahrnuje:

„[Charitas, nebo láska] nechová se neslušně, nehledá své, nenechá se snadno vyprovokovat, nemyslí na zlo; (1 Kor 13:5)

Většina ostatních překladů vykresluje poslední část verše tak, že nevede záznam o chybách:

„Nedehonestuje ostatní, nehledá sebe samu, nedá se snadno rozlobit, nevede žádné záznamy o křivdách.“ (1 Kor 13:5, NIV-cz)

„Nejedná neslušně, nehledá své, nenechává se vyprovokovat, nebere v úvahu utrpenou křivdu“ (1 Kor 13:5, NASB-cz)

I když vševědoucí Bůh na nic nezapomíná, nepamatuje si naše hříchy ve smyslu, jak bychom mohli říci: „Budu si to pamatovat“ (řeceno jistým tónem hlasu), což znamená hrozbu odplaty.

Když říkáme, že Bůh svobodně odpouští, není to jen tak, že v určitém okamžiku, ještě předtím, než budeme činit pokání, změní názor a rozhodne se odpustit a přestat se na nás zlobit. Nikdy k nám takové city nechová. Jeho skutečné pocity jsou více znázorněny ve verších, jako je tento:

„A když se přiblížil, spatřil město a plakal nad ním“ (Lukáš 19:41).

„Jeruzaléme, Jeruzaléme, ty, který zabíjíš proroky a kamenuješ je, kteří jsou k tobě posláni, kolikrát bych chtěl shromáždit tvé děti, jako slepice shromažďuje svá kuřátka pod svá křídla, a vy jste nechtěli!“ (Matouš 23:37)

Bůh chce jen chránit

Bůh nás chce pouze ukrýt a chránit jako to my děláme pro naše vlastní děti. Někdy to nemůže udělat, protože jako gentleman nevnučuje svou přítomnost

tam, kde to není žádoucí. Udělat to by znamenalo porušit naši svobodnou vůli a to On nikdy neudělá.

Tento princip se odráží v situaci lidí před potopou:

„kteří byli zasaženi, ačkoli čas nenadešel, proudem zatopeni do základů? Říkávali Bohu: ‚Jdi pryč od nás.‘ Co jiného jim měl Všemocný udělat? " (Job 22:16–17, CEP)

Pro lidi, kteří tak vzdorovitě odmítají Jeho přítomnost, nemůže nic udělat.

Vymazání hříchu

Myšlenka zakrývání hříchů v právním smyslu se někdy označuje jako vymazání hříchů nebo častěji vymazání záznamu hříchů. To souvisí s procesem, o kterém před mnoha staletími hovořil prorok Daniel jako o očištění svatyně:

„A řekl mi: Do dvou tisíc tří set dní, pak bude svatyně očištěna." (Dan 8:14)

Vymazání hříchů však také nelze chápat jako vymazání fyzického záznamu hříchů, ale jako proces, který z jednotlivců odstraní i sklon k hříchu. Tento druhý pohled má mnohem větší podporu v Bibli. Verše jako tento nehovoří o přesunu nebo vymazání záznamů:

„Jak daleko je východ od západu, tak daleko od nás odstranil naše přestoupení." Žalm 103:12)

Je to tedy vymazání hříchů z lidí, nikoli z knih záznamů⁵. Podívejte se na podrobnou studii tohoto procesu očištění svatyně⁶.

---

⁵ <https://characterofgod.org/records-of-heaven/>

⁶ <https://characterofgod.org/daniel-814-the-cleansing-of-the-sanctuary/>

Ne právní, ale vztahové, relační

„Jestliže jsme ještě jako nepřátelé byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna, čím spíše nás, již smířené, zachrání jeho život!. A nejen to; chlubíme se samotným Bohem díky našemu Pánu, Ježíši Kristu, který nás s ním usmířil.“ (Řím 5:10-11, B21)

Všimni si v tomto verši, že jsme smířeni s Bohem; Bůh se s námi nepotřebuje smířit. To smíření je pouze v jednom směru. Přijetí smíření⁷ (v11) se nazývá vyrovnání (angl. atonement). Toto jediné použití slova „usmíření“ v Novém zákoně je přeloženo z formy podstatného jména řeckého slovesa, které znamená „usmířit“. Původ slova „Atonement“ v angličtině měl být ve stavu jednoty nebo být „v-jedno“, jako ve shodě s jinou osobou. Původně to nemělo nic společného s legální platbou za hřích, ale v průběhu staletí se význam zkazil.

Pokud jsou hříchy člověka převedeny na nevinného náhradníka (ať už chce, nebo ne) a tento náhradník je pak považován za vinného z těchto hříchů a je kvůli nim zabit, byly hříchy skutečně odpuštěny? Odpuštění znamená, že odpouštějící uvolňuje odpuštěvaného (hříšníka) od jakýchkoli následků, které by mohly být uvaleny. Teologie, která vyžaduje přenesení viny a platbu smrtí, činí z Boha neodpuštějícího a vždy vyžadujícího platbu. Extrémnější chápání zahrnuje myšlenku usmiřování pomocí ústupků⁸ - že Bůh vyžadoval (a možná dokonce osobně uložil) utrpení a smrt, než odpustí.

Teologie usmiřování pomocí ústupků (angl. Appeasement) se odráží v tomto verši:

„Zajisté nesl naše trápení a nesl náš žal; přesto jsme ho považovali za raněného, zbitého Bohem a zarmouceného.“ (Iz 53:4)

Všimni si však, že se neříká, že Spasitel byl zbit Bohem, ale pouze to, že se to myslelo nebo, že to byla domněnka.

Biblické odpuštění není právní záležitost.

---

⁷ <https://characterofgod.org/atonement-definition/>

⁸ <https://characterofgod.org/appease-definition/>

3. Biblické odpuštění: Jeho vztah k hříchu

Co se běžně chápe, že se stane poté, co zhřešíme, a než Bůh udělí odpuštění? Pokání a vyznání. Potom bude uděleno Boží odpuštění; On odpustí a požehná – ale ne dříve.

Jaké je běžné chápání Božího postoje k nám, dříve než budeme činit pokání a vyznáme se a než nám odpustí? Možná, že je na nás rozložený nebo naštvaný. A jaký je postoj Boha k nám (jak je běžně chápán) poté, co činíme pokání? Pravděpodobně, že je s námi šťastný, je nám nakloněn a je připraven nám požehnat. V zásadě Bůh je připraven odpustit, my činíme pokání a „přiznáváme se“, a On pak odpouští a může nám požehnat. Ale je to skutečně tak? Závisí míra Boží lásky k nám a touhy postarat se o nás na našem chování? Odpovídá to vašemu chápání a definici odpuštění? Uvažuj o tomto verši:

„Nebo pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a trpělivosti; nevíš, že dobrota Boží tě vede k pokání?“ (Řím 2:4)

Co je podle toho verše první, dobrota Boží nebo něco z naší strany? Boží dobrota. Pokud nás Boží dobrota vede k pokání, pak Jeho dobrota musí být na prvním místě. Je možné, že vyznání a pokání vyplývají z poznání, jak dobrý k nám Bůh byl, že se na nás nikdy nezlobil, ale vždy pro nás chtěl to nejlepší?

„Neboť Bůh tak miloval svět, že svého jednorozeného Syna dal, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3:16)

Bůh dal svého Syna, ještě dříve než jsme my přišli a potřebovali odpuštění. A dokonce i poté, co hřích nakazil celé lidstvo, Bůh podnikl kroky, aby nás zachránil:

„Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšníci.“ (Řím 5:8)

Tyto verše naznačují, že Bůh miloval svět ještě předtím, než dal svého Syna, aby zemřel za naše hříchy, což nenaznačuje žádnou podmínku.

Odpuštění a dluh

Podívejme se na další citáty o odpuštění, abychom viděli, jak to funguje. Koloským 2 má hodně co říci o odpuštění:

„a vás, kteří jste byli mrtvi v proviněních a neobřízce vašeho masa, spolu oživil s ním, všechna provinění nám prominuv vymazav rukopis, nám k tíži *vzhledem* k ustanovením, jenž byl proti nám, také jej odstranil z cesty a přibil jej ke kříži.“ (Kol 2:13- 14; MPCZ)

Co je to „rukopis-dlužní listina“, kterou Kristus zrušil a přibil na svůj kříž? Odkud to bylo převzato? Od koho a komu to odstranil z cesty (odstranil ze středu, CSP)?

V Koloským 2:14 mluví anglický překlad KJV o Kristu, který „vymazal rukopis nařízení, který byl proti nám.“ Řecké slovo pro „rukopis“ je *chejrografon*, což byl ručně psaný dokument, který fungoval jako směnka. Nejednalo se přitom o zákon samotný, ale o záznam obvinění, která padla proti jednotlivci, záznam o jeho zadlužení. Proto zrušení dluhu odkazuje na akt Boha, který vzal náš dluh za hřích a smazal ho.

Odkud byl ten dluh vzat?

Konkrétně, odkud byl dluh převzat? Prorok Jeremiáš nám dává vodítko:

„Hřích Judy je vepsán železným rydlem, diamantovým hrotem je vyryt na tabulích jejich srdcí, na rozích jejich oltářů!“ (Jer 17:1; B21)

Na co odkazuje Bible, když říká, že máme v srdci záznam hříchu? Jednoduše, že máme svědomí, které nás sužuje pocity viny a odsouzení, když chápeme, že naše činy a chování nejsou v souladu s tím, co je správné. Odpuštění, tak jak ho prožíváme, zahrnuje vymazání záznamů o naší zadluženosti a odstranění z našeho svědomí, čímž nás osvobodí od naší vnitřní viny! Bůh v nás provedl tuto zázračnou změnu skrze naši víru ve smrt Jeho Syna. To byl

motiv Boha, že dal Ježíše světu. Kristova smrt nebyla zamýšlena k tomu, aby ukonejšila jakoukoli Božímu srdci vrozenou zlobu nebo aby ho přiměla k odpuštění, ale aby nás osvobodila od psychických následků hříchu a umožnila nám zažít odpuštění. O tom pojednává následující pasáž:

„čím spíše krev neposkvrněného Krista, který sám sebe obětoval Bohu skrze věčného Ducha, očistí naše svědomí od mrtvých skutků ke službě živému Bohu?“ (Židům 9:14; B21)

Kristova krev očišťuje naše svědomí od viny za naše „mrtvé skutky“ (skutky, které vedou ke smrti), takže tyto hříchy již naše svědomí nezasahují. Všimněte si, že je to naše svědomí, které je očištěno, nikoli knihy záznamů v nebi. Vina a hanba jsou pryč. Jaká úžasná úleva! Mění nás, ne Jeho!

Jak Kristova krev čistí vaše svědomí? Krev je obvykle považována za očistu záznamu hříchu. Někteří si to představují takto:

Ale je těžké vidět prolitou krev jako něco očištného. Písmo říká, že krev je metaforou pro život:

„Vždyť život těla je v krvi! Proto jsem vám ji určil na oltář, k vykoupení vašich životů. Vždyť krev, ta vykupuje život!“ (Lv 17:11, NBK)

Můžeme uvažovat o usmíření skrze krev jako na obrázku výše, ale to neodpovídá původnímu významu smíření. Avšak Kristův život (symbolizovaný krví) mohl dosáhnout jednoty (stav jednoty s Ním, Bohem), protože vidět lásku, kterou Ježíš vyjádřil ve svém životě, nám ukazuje, že je na naší straně, že je hoden naší důvěry, čímž nás smiřuje se sebou Samým. Skutečnost, že lidstvo ukřižovalo láskyplný zdroj světla našeho světa, také vykresluje živý obraz, naopak, pravdu o naší tělesné přirozenosti. Otevírá naší mysli hlubší

pochopení a přesvědčení o naší hříšnosti, což je nezbytné pro plné pokání a tedy plné odpuštění a uzdravení.

Z čí cesty odstranil dluh?

Tím, že v nás Ježíš vykonal toto velkolepé dílo, odstranil naši zadluženost „z cesty“. Z čí cesty? Zvaž tyto otázky: Dlužil jsi někdy někomu něco, co jsi nemohl splatit? Narušilo to tvůj vztah s ním? Když jsi ho viděl, otočili jste se záměrně na druhou stranu nebo se alespoň tématu dluhu vyhnuli?

Bez kříže by nám naše zadluženost zabránila neustálé přibližování se k Otci. Ne proto, že by nad námi Otec držel náš dluh nebo by se obrátil na druhou stranu, ale proto, že kdykoli bychom se s Ním setkali, tak by se před námi vynořila naše obrovská vina. Neboli náš dluh by nám stále stál v cestě. Nikdy jsme se k Němu nedokázali přiblížit, a to kvůli vině, že jsme Mu zavázáni.

Ježíš zemřel, aby nás zachránil. Byl za nás ukřižován. Bylo to pro naše vykoupení, a aby nám mohl být náš dluh odebrán, vzal náš dlužní úpis a obrazně ho přibil na svůj kříž. To uspokojilo onu představu dluhu, který máme v mysli a který nám bránil věřit, že můžeme být smířeni s Bohem. Nikdy se nemusíme bát, že Bohu dlužíme, a proto se k Němu nemůžeme přiblížit. Spíše bychom se k Němu měli okamžitě obrátit, kdykoli upadneme do hříchu. Nárokujte si vhodný příslib, jako je:

„Neboj se - já jsem s tebou, nestrachuj se - já jsem tvůj Bůh.
Posilním tě a podpořím, podepřu tě svou spravedlivou pravicí.“
(Iz 41:10, B21)

Očištění jde ruku v ruce s odpuštěním

Apoštol Jan také mluví o odpuštění v tomto známém verši:

„Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.“ (1. Janův 1:9, CEP)

Jan zde nemluví o odpuštění, které se odehrává v Božím srdci. Nemáme si myslet, že Boží srdce je uzavřeno hříšníkům, dokud se nevyznají. Mnozí však věří a učí této nepravdě o Bohu. Nedrží si nás na délku paže, dokud my neuděláme první krok ke smíření. Bůh nám dobrovolně odpustil z něhy svého srdce dávno předtím, než nás napadlo něco vyznat. Tento verš se týká díla na odstranění našich pocitů zadluženosti a pak pokračovat dále, abychom odstranili hřích a nespravedlnost; děje se to v nás, ne v Něm. Proto je zde použito slovo *afijémi*.

Všimni si toho, co říká samotný verš: "aby nás očistil od každé nepravosti." Toto odpuštění se opět soustředí na očistné dílo, které v nás Bůh koná. Jde o to vidět naši potřebu odstranit vinu a hanbu a rozhodnout se dovolit Bohu, aby to za nás udělal. Odpuštění i očista se odehrávají v naší mysli a Bůh nebude zasahovat do toho, co se tam děje. Tuto práci udělá pouze tehdy, když mu to dovolíme.

Odpuštění hříchů

V souvislosti s tímto tématem se používá ještě jedno slovo, které úzce souvisí s odpuštěním. Slovo „odpuštění“ je přeloženo z řeckého podstatného jména *afésis* (Strongovo číslo G859) a je odvozeno od slovesa *afijémi*. Všimni si, že v následujícím verši je odpuštění velmi jasně přijato, nikoli uděleno:

„Jemu všichni proroci vydávají svědectví, že skrze jeho jméno přijme odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“ (Skutky 10:43, CSP)

Je to víra ze strany odpuštěvaného v Boží odpuštění, která způsobuje, že je osvobozen od svých hříchů. Není to jeho víra, která způsobuje, že mu Bůh odpouští. Bůh již odpustil; je na nás, abychom tomu uvěřili a přijali psychologickou svobodu od viny za hřích.

V tomto verši je použito stejné slovo:

„Tak přišel Jan, křtil na poušti a kázal křest pokání na odpuštění [afésis] hříchů.“ (Marek 1:4; NBK)

Křest je mnohem víc než jen čištění povrchu pokožky vodou. Křest nám má pomoci ztotožnit se s Ježíšovou smrtí, pohřbením a vzkříšením. Proto je biblický křest úplným ponořením. Jako bys zemřel (smrt), jsi ponořen pod vodou (pohřbení) a jsi vyzvednut (vzkříšení) z vody. Je to krásný symbol smrti pro své ego a nového života v Kristu.

„A křest, jehož obrazem je tato [Noemova potopa], vám nyní dává spasení, ne obmytím těla, ale tím, že vás osvobodí od pocitu hříchu před Bohem skrze znovuzrození Ježíše Krista z mrtvých.“ (1 Petr 3:21; BBE)

Úleva, která přichází hříšníkovi, je uvědoměním si, že Bůh nezadržuje naše hříchy proti nám; že skutečně odpouští. Docházíme k pochopení, že Ježíšova smrt nebyla formou uchláčení skrze ústupky; nikoli proto, že zaplatí zákonnou pokutu, kterou Bůh požadoval, ale aby prokázal Boží lásku k nám. Anglický překlad krále Jakuba to vyjadřuje (1. Petr 3:21) jako „dobré svědomí před Bohem“.

Je odpuštění podmíněné?

Přesto se zdá, že s odpuštěním hříchu je spojena podmínka, jak naznačují tyto verše:

„neboť to je má krev nové smlouvy, která se prolévá za mnohé na odpuštění hříchů." (Matouš 26:28, NBK)

„Podle Zákona se téměř všechno očišťuje krví a bez prolití krve není odpuštění." (Židům 9:22, NBK)

Zní to, jako že oběti, krev a smrt jsou vyžadovány. I to však bylo značně nepochopeno. Uvažuj o těchto verších:

„Obětní hod ani oběť přidavnou sis nepřál, *nýbrž* protesals mi uši; nežádals oběť zápalnou ani oběť za hřích." (Žalm 40:7, CEP)

„Nemluvil jsem k vašim otcům o zápalné oběti a obětním hodu v den, kdy jsem je vyvedl ze země egyptské; žádný *takový* příkaz jsem jim nedal." (Jer 7:22, CEP)

„Každý kněz denně pokračuje v bohoslužbě, při níž znovu a znovu přináší stejné oběti, které nikdy nemohou odstranit hříchy." (Židům 10:11, NBK)

Existuje mnoho dalších veršů, které ukazují, že Bůh nevyžadoval oběti, aby nám odpustil. Ale dal je, protože jsme je potřebovali, abychom pochopili, že nám bylo odpuštěno. Lidstvo potřebovalo viditelný znak či symbol, který by mu ve víře pomohl natáhnout ruku k Bohu. V Písmu je mnoho příkladů, jak Bůh vychází vstříc potřebám člověka⁹.

Je to proto, že naše přirozenost je tak zvrácená ze strachu z Boha, strachu, který přichází kvůli hříchu, že my lidé jsme cítili, že je zapotřebí obětí, než nám bude odpuštěno. Svědčí o tom převaha různých forem obětí ve starých pohanských kulturách (hledání jistoty odpuštění). To, že nám Bůh řekl, že nám bylo odpuštěno, nestačilo; potřebovali jsme nějakou viditelnou reprezentaci, aby to bylo reálné.

Bůh nikdy nepotřeboval vidět krev a smrt, než mohl chtít, že odpustí hřích.

---

⁹ <https://characterofgod.org/love-allows-for-growth/>

4. Biblické odpuštění: několik příkladů

Podívejme se na některé příběhy a ilustrace, které nám pomohou lépe porozumět biblickému odpuštění a tomu, jak se ho Bůh snažil naučit.

Abram

Dobrym příkladem toho, že člověk cítí potřebu se obětovat, byl Abram. Bůh řekl Abramovi (přejmenovanému na Abrahama v Genesis 17), že jeho potomstva resp. semena bude jako hvězdy, a Abram „... uvěřil Hospodinu...“ (Gn 15:6) Nebylo požadováno ani dáno žádné znamení (jako důkaz). Ale když mu Bůh nabídl zemi, Abram odpověděl jinak a vyjádřil pochybnost tím, že požádal o znamení:

„Řekl mu také: "Já jsem Hospodin, jenž tě vyvedl z chaldejského Uru, abych ti dal za dědictví tuto zem." Abram se zeptal: "Hospodine, Pane můj, podle čeho poznám, že ji zdědím?" (Gn 15:7-8, B21)

Abram, který postrádal víru v toto zaslíbení a nebyl schopen jednoduše vzít Boha za slovo, požádal o vizuální znamení, které by mu pomohlo uvěřit. V reakci na to mu Bůh řekl, aby obětoval zvířata a rozdělil je na poloviny podle tehdejších kulturních zvyklostí:

„On mu odpověděl: "Přines mi tříletou jalovici, tříletou kozu, tříletého berana, také hrdličku a holoubě." Abram mu všechna ta zvířata přinesl, rozťal je napůl a položil jednu část proti druhé; ptáky však neroztínal. K mrtvým tělům se snášeli dravci, ale Abram je odháněl. Když pak slunce začalo zapadat, přišel na Abrama hluboký spánek. Náhle jej sevřela hluboká, děsivá tma.“ (Gn 15:9-12, B21)

Kdo vyžadoval tento rituál, Bůh nebo Abram? Vidíme, že Bůh slíbil Abramovi bez jakýchkoli podmínek, bez potřeby nějakého rituálu, ale Abram tomu nemohl uvěřit. Potřeboval něco, co by mu pomohlo uvěřit, a Bůh mu vyšel

vstříc (přizpůsobil se mu). Víme, že takhle to Bůh nechtěl, z Jeho prohlášení o nevyžadování oběti a z následku rituálu: „hrůza veliká a mráкотná ho pojala“. Ta hrůza a tma nepocházeli od Boha. Problematikou je zde Boží zaslíbení o zemi, ale stejné principy platí i pro odpuštění – člověk potřeboval ujistění, že Bůh odpustí, a Bůh je milostivě dal.

Obětní systém

Bůh ve své neuvěřitelné moudrosti dokázal vyhovět potřebám Abrama a později Izraele a zároveň vyučoval velkým zásadám pravdy. Obětní systém svatyně, daný skrze Mojžíše, byl dán, aby člověka ujistil, že mu může být odpuštěno, i když:

„...Neboť krev býků a kozlů není s to, aby sňala hříchy.“ (Židům 10:4, Žilka)

V předchozích verších jsme viděli, že Bůh si oběti nepřál. Byl to člověk, který si myslel, že smrt je požadována jako odpověď na hřích. Proto Bůh z milosti vytvořil obětní systém, aby se přizpůsobil lidskému nepochopení, aby člověk mohl věřit, že mu bylo odpuštěno. Služba svatyně byla systémem, který Bůh dal Mojžíšovi, aby umožnil izraelskému národu způsob, jak se vypořádat s hříchem a cítit, že je v těsném kontaktu s Bohem (Bůh byl a je ve skutečnosti blízko nás, ale nevíra způsobuje, že vnímáme, že je od nás daleko).

Bohoslužba ve svatyni byla vizuálním prostředkem k výuce duchovních pravd a k přinášení odpuštění hříšníkovi a národu. Žel, stejně jako mnoho jiných příkladů Božího jednání s námi, služba byla brzy nepochopena a stala se prázdným rituálem. I když se nebudeme zabývat podrobnostmi služeb svatyně, jde o to, že byly navrženy tak, aby učily větší realitu.

Podívejme se na některé další příklady, kdy to měl Bůh těžké ujistit člověka o svém odpuštění, a to i od té nejranější potřeby – bylo to těžké ne kvůli omezením u Boha, ale kvůli omezením u člověka.

Adam

Když se Bůh přišel setkat s Adamem a Evou v zahradě, schovali se a Adam odpověděl na Boží volání slovy:

„...„Slyšel jsem v zahradě tvůj hlas a dostal jsem strach, protože jsem nahý. Proto jsem se skryl.“ (Gn 3:10)

Byla Adamova starost o nahotu způsobena nedostatkem oblečení, nebo to bylo kvůli odhalení jeho hříchu? Fyzická nahota se nezdála být problémem:

„A oba byli nazí, muž i jeho žena, a nestyděli se.“ (Gn 2:25)

Zdá se, že prozrazení, o které se Adam zajímal, nebyla fyzická nahota. Všimněte si Boží odpovědi:

„...Kdo ti řekl, že jsi nahý?...“ (Gn 3,11)

Bůh v podstatě říkal: "Neřekl jsem ti, že jsi nahý; neukazuji ani neodsuzuji tvůj hřích; nechci ti způsobit hanbu a rozpaky."

Ale Adam nikdy nepožádal o odpuštění. Bůh byl ochoten odpustit, ale Adam to nechtěl přijmout a stejně by Bohu nevěřil, protože Adam vstřebal Satanovu lež a pak se ve strachu skryl před svým Nebeským Otcem. To je to, co zbytek lidstva zdědil – totiž strach z Boha a víru, že Bůh potřebuje usmířit.

Kain

Mnozí se cítí jako Kain, který řekl:

„...Moje nepravost je větší, než aby mohla být odpuštěna.“ (Gn 4:13; KJV s poznámkami na okraji)

Zde jsou verze překladů, které to překládají podobně:

„A Kain řekl Pánu Bohu: Můj zločin je příliš velký na to, aby mi byl odpuštěn.“ (Gen 4:13, Brentonův překlad Septuaginty)

„I řekl Kain Hospodinu: Mé přestoupení je příliš velké, než aby mi bylo odpuštěno.“ (Gn 4:13, Lamsa)

Takže v tom případě to nebylo tak, že by Bůh nemohl odpustit, ale že to Kain nemohl přijmout, možná proto, že nemohl uvěřit, že Bůh je tak milosrdný. I když špatné svědomí nás má přivést k Bohu, abychom obdrželi ujištění o odpuštění a obnovený vztah, mnoho lidí se tím nechá přivést ke sklíčenosti a zoufalství – z velké části kvůli tomu, že nepochopili Boží milující a vždy milosrdný charakter, neboli oni nevěří, že Bůh svobodně odpouští.

Jákob

Jákob celý život zápasil s pocity viny za své hříchy, zejména za to, že oklamal svého otce a další případy podvodu. (Jméno „Jákob“ znamená „náhradník, supl“, což Jákob dělal svými podvody.) Zlom v jeho životě nastal v noci předtím, než potkal svého bratra Ezaua:

„...Tehdy Jákob zůstal sám. Někdo s ním ale zápasil, až dokud nezačalo svítat. Když viděl, že ho nepřemůže, udeřil ho do kyčelního kloubu, takže se Jákobovi při tom zápasu vymkl kyčel. Tehdy řekl: "Pusť mě, začíná svítat!" "Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš!" odpověděl Jákob.." (Gn 32:25-27, B21)

Je to popisováno jako fyzický zápas, ale víc než o to, Jákob zoufale toužil po požehnání o jistotě odpuštění. Když to konečně obdržel, dostal také další ujištění v podobě změny jména:

„Na to mu řekl: "Tvé jméno už nebude znít Jákob, ale Izrael, Boží bojovník, neboť jsi zápasil s Bohem i s lidmi a zvítězil jsi!“ (Gn 32:28, B21)

Rozhodně ne zvítězil ve fyzickém zápase (verš 25), ale zvítězil ve své vlastní mysli v tom, že mohl získat tolik vyhledávané odpuštění a úlevu od svého břemene.

V čase soužení, které Ježíš popsal před druhým příchodem, existuje zvláštní čas/okolnost, která bude paralelní s Jákobovou zkušeností, kdy lidé budou hledat ujištění o odpuštění v rámci přípravy na Pánův příchod. Je dokonce označována jako „doba Jákobova soužení:“

„Běda, bude to hrozný den jako žádný jiný, čas Jákobova soužení - bude z něj ale zachráněn.“ (Jer 30:7, B21)

Zdá se, že nadcházející zkušenost (a dokonce i dnešní život) by byla mnohem snazší, kdybychom měli jistotu, že Bůh je milosrdný, že neodsuzuje, že je nám odpuštěno. Když pochopíme, jak funguje odpuštění našich hříchů, je to mnohem snazší.

Žena přistižená při cizoložství

Podívejme se na příběh ženy přistižené při cizoložství v 8. kapitole Jana. Ježíš poté, co řekl jejím žalobcům: „Kdo z vás je bez hříchu, ať na ni nejprve hodí kamenem,“ (verš 8) psal prstem na zem. Mnozí si myslí, že to, co napsal, bylo něco, co jim připomnělo jejich vlastní hříchy, což mělo za následek jejich sebeodsouzení. Ze strachu, že budou sami odsouzeni, se žalobci jeden po druhém plížili pryč. Když byli pryč, Ježíš se jí zeptal:

„...Ježíš se zvedl a zeptal se jí: "Kde jsou tvoji žalobci, ženo? Nikdo tě neodsoudil?" "Nikdo, Pane," odpověděla. "Ani já tě neodsuzuji," řekl jí Ježíš. "Jdi a už nehřeš." (Jan 8:10-11)

Ježíš, zjevení Božího charakteru lidstvu, nám svým setkáním s cizoložnicí a jejími žalobci ukázal, že Boží postoj k hříšníkům je prostou a úplnou láskou a odpuštěním. Nemusíme mít pocit, že Bůh k nám takto komunikuje, ale víra není pocitování. Naším úkolem je věřit, že nás Bůh miluje a odpustil nám navzdory našim hříchům, bez ohledu na to, jak temné mohou být. To musí

být naše víra v Boha, ať už cítíme, že je pravdivá nebo ne. Věřit v neměnnou Boží lásku v přímém rozporu s našimi pocity je boj proti sama sobě (egu). Toto je boj víry. Přemýšlej o této ženě: Vyznala se už ze svých hříchů? Ne. Věděla, že Ježíš byl Spasitel? Ne. Přesto jí Ježíš odpustil bez odsouzení.

V příkladech, na které jsme se podívali, nebylo Božím problémem nikdy chtít odpouštět. Tím úkolem či výzvou bylo vždy přesvědčit člověka, že mu bylo odpuštěno.

5. Biblické odpuštění: Ukazuje Boží srdce

Uvědomujce si, že odpuštění je transakce dvou stran, podívejme se blíže na to, co se odehrává v Božím srdci – na úrovni Jeho emocí – a na to, jak se Bůh cítí vůči nám jako hříšníkům. Uvažuj znovu:

„Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozenného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3:16, BKR)

Vidíme, že dar Božího Syna, jenž zemřel za nás, předcházela láska k hříšníkům, která již existovala v Božím srdci. Toto odpuštění nevzniklo na kříži; ono tam bylo už před Ježíšovou obětí. Nebýt již dříve existující Boží lásky k nám, události kříže by se nikdy nestaly. Díky Boží lásce ke světu nám Bůh dal svého jediného Syna. To je životně důležitý bod, protože mnozí věří, že Bůh by si ve svém srdci neustále zachoval zlobu vůči člověku, kdyby nebylo kříže. Mnozí učí, že skrze kříž byl Bůh ukonejšěn ústupky se svým nepřítelstvím či tvrdými pocity vůči člověku. Kříž však nezpůsobil změnu v Boží emocionální reakci vůči nám; spíše to ukazovalo Boží upřímné city k člověku, které měl dávno předtím, než se odehrály události kříže. Kříž byl nezbytný, abychom my dospěli k hlubšímu pokání a věřili, že nám bylo odpuštěno.

Neodsuzuj se, když to nedělá Bůh

Všimni si další pasáže, která hovoří o Božím niterném odpuštění:

„Takto poznáme, že patříme pravdě, a ujistíme své srdce před ním. Kdyby nás odsuzovalo naše vlastní srdce, co teprve Bůh, který je větší než naše srdce a ví všechno! Milování, jestliže nás srdce neodsuzuje, máme k Bohu smělou důvěru. (1. Janův 3:19–21, B21)

Původní slovo pro „důvěru“ se častěji překládá jako „smělost/odvaha“. To můžeme mít jen tehdy, když nás naše srdce (svědomí) neodsuzuje. Pokud je naše svědomí čisté, můžeme mít ve vztahu k Bohu odvahu:

„Pojďme tedy směle k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli milost k pomoci v pravý čas.“ (Židům 4:16)

Zdá se tedy, že silné spojení s Bohem závisí na tom, zda máme čisté svědomí.

Všichni jsme zažili ten nepříjemný pocit hluboko uvnitř poté, co jsme udělali něco, o čem víme, že je špatné, že? Boží duch nás usvědčuje z hříchu (Jan 16:8), ale jen proto, aby nám nabídl milost a uzdravil nás (Řím 5:20) – neměli bychom si myslet, že usvědčení z hříchu je, že nás Bůh odsuzuje. Apoštol Jan nám připomíná, že když nás tíží svědomí a zápasíme pod tíhou viny, nemáme si myslet, že odsouzení pochází od Boha. Bůh je větší než srdce. Ačkoli nás může naše srdce, naše svědomí odsuzovat, Jeho duch odpuštění a lásky již pracuje na tom, aby nás získal zpět od následků hříchu. Zde je parafráze z listu 1. Janova 3:19-21:

„Takový proměněný život je důkazem toho, že Boží charakter lásky je v nás skutečně přepsán a s tímto poznáním můžeme mít pokoj v jeho přítomnosti, i když se cítíme nedostateční a hříšní. Pravda je spolehlivější než naše pocity a Boží schopnost uzdravit a obnovit je větší než naše nemoc, takže buďte odvážní, protože neexistuje nic, co by Bůh již neznal. Proto, moji přátelé, jestliže naše srdce a mysl byly uzdraveny a již nás neodsuzují, už se nebojíme Boha“ (1 Jan 3:19-21, RNT)

"V jeho přítomnosti můžeme mít pokoj, i když se cítíme... hříšní"!

Ale tento pokoj může být v našich srdcích pouze tehdy, když pochopíme Jeho postoj k nám a samozřejmě budeme mít touhu tento hřích překonat či nad ním zvítězit. Bůh zohledňuje naše chyby v tom, že se o ně postará. Kdysi dávno jsem se naučil malý trik, který mi pomohl v životě. Možná ses to také naučil. Trik je o tom, aby ses emocionálně neumlátil, když učiníš něco špatně, uděláš špatné rozhodnutí nebo opravdu hodně zpackáš. Jsme lidé; takže budeme dělat chyby. Možná budeš muset nést nějaké následky kvůli chybám, ale uzej svou chybu, přiznej si, že nejsi dokonalý/á, naprav to jakýmkoliv způsobem, jak je potřeba, a pokračuj ve svém životě. Věřím, že Bůh chce, abychom to udělali; Nechce, abychom dokola nosili břemena. Odpustil nám a chce, abychom odpustili sobě i druhým.

Chceme, aby naše děti byly celý život deprimované z chyb, které udělaly, když byly malé a naivní, nebo sklíčené, když mají pocit, že jejich úspěch neodpovídá standardu, který si samy stanovily? Chtěl Ježíš, aby Petr byl vždy zoufalý kvůli zapření svého Mistra? Ne! Stejně tak Bůh chce, abychom věděli, že nás nejen miluje tak, jako my v ideálním případě milujeme své děti, ale také je schopen nám dát sílu právě v těch oblastech, kde jsme slabí. Neboť tak řekl Bůh Pavlovi:

„Moje milost ti stačí. Má moc se plně projeví uprostřed slabosti.“ (2 Kor 12:9)

Od charizomaj po afijémi

Zvaž logiku následujícího verše:

„Takže *mu* raději naopak odpusťte a povzbuďte *ho*, aby snad přemírou zármutku nebyl takový *člověk* pohlcen.“ (2 Kor 2:7, CSP)

Pokud někomu odpustíš, toto odpuštění se odehrává ve tvém srdci, že? Ať už to ovlivní srdce toho, komu je odpuštěno, musí se to stát ve tvém srdci, abys mu odpustil. Dokážeš utěšit někoho, na koho se stále vztekáš? Ne, nejdřív musíš mít *charizomaj*. Musíš mít ve svém srdci odpuštění. Pak jsi schopný poskytnout potřebnou útěchu tomu člověku, aby snad „přemírou zármutku nebyl takový *člověk* pohlcen“. Toto zvednutí viny pryč z odpuštěvaného je *afijémi* – přijetí odpuštění, opět ve dvou fázích.

Test porozumění

Zde je malý test, aby se zjistilo, jestli dokážeš rozlišit mezi dvěma částmi tohoto procesu. Podívej se na tuto pasáž:

„Co komu vy odpustíte, také já *odpouštím*; neboť jestliže jsem něco odpustil, komu jsem odpustil, pro vás jsem to odpustil v osobě Krista.“ (2 Kor 2:10, dodaná kurzíva)

Druhý výskyt slova „odpustit“ (kurzívou) vložili překladatelé, protože to je jasně naznačeno, neboť věta říká „já také“, což znamená „já dělám totéž“.

Otázkou je, které „odpustit“ je myšleno v „Co komu vy odpustíte...“? Je to *charizomaj* (odpuštění uděleno) nebo *afijémi* (přijaté odpuštění)? Děje se odpuštění v srdci odpouštějícího nebo odpouštěvaného?

Pokud sis vybral *charizomaj*, odpuštění na straně odpouštějícího, vybral sis správně. Pravděpodobně sis tak odpověděl, protože to říká „vy odpustíte“ – Pavel říká svým posluchačům, aby odpouštěli. Ale je tu ještě jeden důvod.

Pokud vy (odpouštějící) odpustíte někomu (odpuštěvanému), kdo vám ublížil, a že odpuštění je *afijémi*, potom co se stalo v odpuštěvaném? Vina a hanba jsou odstraněny; skutečně mluví o vlivu na odpuštěvaného. Může pak Pavel, který v tomto verši mluví (říká „já odpouštím také“), nebo kdokoli jiný přijít a odstranit tutéž vinu a hanbu? Ne, už je to pryč. Nemůžete odstranit něco (viny a hanby), co už je pryč. Ale Pavel může mít odpuštění (*charizomaj*) ve svém srdci (žádné tvrdé pocity vůči hříšníkoví) spolu s osobou, které píše.

Bůh má ve svém srdci odpuštění a chce, abychom to poznali. Ježíš řekl:

„Ať se vaše srdce nestrachuje... svůj pokoj vám dávám...“ (Jan 14:1, 27)

A Kristus to řekl hned poté, co Petr ukvapeně prohlásil, že Krista nikdy nezapře.

6. Biblické odpuštění: Modlitba za něj

Doufám, že nyní chápeš, za co je modlitba za odpuštění hříchů vlastně modlitbou. První částí modlitby je uznání a vyznání hřichu. Činit pokání a vyznávat své hříchy zahrnuje uvědomění si, že jsi zapojen do hřichu, odvrátit se od něj a opustit ho.

„Kdo přikrývá své viny, úspěchu nedosáhne, kdo vyznává a opouští je, dojde milosti.“ (Př 28:13)

Když už nejsi zapleten do hřichu, není důvod k vině a hanbě; hřích, který to způsobuje, je pryč. Vina a hanba jsou přirozené důsledky nesprávných činů. Zastav jakékoli činy, které způsobují vinu a hanbu, a vina a hanba se zastaví.

Zní to jednoduše, ale pro někoho to může představovat problémy. Máme však biblická zaslíbení o Jeho pomoci:

„Neboj se, já jsem s tebou, neděs se, já jsem tvůj Bůh, posílím tě, budu ti pomáhat, ano, budu tě podpírat pravicí své spravedlnosti.“
(Iz 41:10)

„Nezachvátilo vás žádné pokušení, kromě toho, jaké je běžné u lidí, ale Bůh je věrný, který vás nenechá pokoušet nad vaše možnosti; ale s pokušením vám také udělá cestu, jak uniknout, abyste byli schopni to vydržet.“ (1 Kor 10:13)

Bůh je láska (1 Jan 4:8) a nemění se (Mal 3:6). Proto vše, co dělá, je v souladu s Jeho přirozeností, včetně neustálého odpouštění (*charizomaj*). Vždy dělá to, co je milující, ale to, co je milující, se může změnit, když se změní okolnosti. Pokud Mu nedovolíme, aby sňal vinu a hanbu, pak odpuštění (*afjémi*) – osvobození od pocitů viny a hanby – se v nás neděje. Ale ve svém srdci nás Bůh stále miluje a odpouští nám a nakonec udělá to nejlaskavější, co může udělat pro ty, kteří vytrvale nepřijímají odpuštění. Protože respektuje svobodnou vůli, Bůh uvolní či pustí takové osoby důsledkům, které si zvolily a které, jak doufá, je přimějí uvědomit si katastrofální následky hříchu a činit pokání. V konečném důsledku však neustálé odmítání opustit hřích bude mít věčný důsledek oddělení od Boha, Zdroje života.

Transakce dvou stran rozšířena

Na začátku jsem zmínil, že odpuštění je dvoustranná transakce s odpouštějícím a odpouštěvaným. Rád bych to trochu upřesnil. I když se jedná o dvě strany, oba procesy jsou na sobě o něco nezávislejší, než by se na první pohled mohlo zdát.

Co očekáváš, že se stane jako odpověď na modlitbu za odpuštění hříchů? Musíme si uvědomit, že Bůh nám ve svém srdci již odpustil, ať už to přijímáme nebo ne, ať už to víme nebo ne, i když to chceme nebo ne. Jeho odpuštění, Jeho *charizomaj* nezávisí na tom, zda jsme dostatečně dobří, a nezávisí na našem pokání nebo vyznání, ani na tom, že se cítíme jako mizerní hříšníci. Nadále nás miluje, dobrovolně nám odpouští a dokonce nám žehná, což na určité úrovni dělá neustále (Mt 5:45). Zoufale si přeje, aby ses k Němu

dnes obrátil a byl věčně spasen. Chce zvýšit tvé porozumění, aby sis uvědomil hloubku Jeho přijetí a lásky k tobě.

Nyní, když rozumíš odpuštění, modli se inteligentně, když o odpuštění žádáš. Nemodli se za to, aby tě Bůh „charizomaj“, protože On už to udělal. Lidé se modlí „Prosím, prosím, Bože, prosím, odpusť mi.“ Prosí, prosí a slibují: „Drahý Bože, jestli mi jen odpustíš, už to neudělám.“ A přemýšlejí a hledají změnu v Bohu. „Bože, prosím, [přestaneš se na mě zlobit a] odpustíš mi?“ Nemusíš to dělat – Bůh už ti odpustil. Nepros, aby se *charizomaj* stalo; stalo se to už dávno.

Správnější modlitba za odpuštění může zahrnovat (neexistuje žádný stanovený vzorec): přiznat, že jsi zhřešil, chválit Ho za Jeho lásku a odpuštění a děkovat Mu za to, že sňal vinu a hanbu – to je prožívání *afijémi*. Aby se to všechno stalo, musíš být obeznámen s Jeho zákonem, ocenit Jeho lásku a odpuštění a musíš přestat páchat hřích. Vina a hanba jsou důsledkem tvých špatných činů. Takže přestaň s těmi činy! Těžištěm tvé modlitby musí být skutečně uznání toho, jak dobrý, milosrdný a odpouštějící Bůh je a vždy byl, a jak se musíš změnit ty, ne On.

I když zákon, který nás má chránit, byl vytesán do kamene, aby ukázal svou trvalost, Ježíš psal hříchy žalobců oné cizoložnice (Jan, kapitola 8) do prachu země a ukázal, jak je Bůh připraven je vymazat.

Bůh nahradí hřích v našich srdcích tím, že tam napíše svůj zákon, pokud mu to dovolíme.

„Toto je smlouva, kterou s nimi po těch dnech uzavřu, praví Hospodin: Své zákony vložím do jejich srdce a vepíši jim je do mysli.“ (Židům 10:16)

Obtížnost tohoto procesu spočívá na nás. V našem životě mohou být hříchy, které děláme nebo se jich držíme, aniž bychom si uvědomovali, že jsou to hříchy. I když nevíme, že jsou hříchy, možná ani nevíme, že tam jsou, nebo nepřijímáme, že jsou hříšné, přesto nás poškozují. Bůh je ochoten nám tyto hříchy ukázat, ale to pro nás může být bolestivé. Když nás naše životní zkušenosti vedou k tomu, abychom viděli svůj hřích, neodvracejme se ve strachu. Lidé si často myslí, že nevědomost je blaženost, ale u hříchu tomu tak není. Když objevíme v sobě hřích, radujme se, že nás Duch Boží vedl k tomu, abychom ho viděli s cílem, abychom z něj činili pokání a obdrželi odpuštění a nový život.

„A až on přijde, usvědčí svět ze hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu.“ (Jan 16:8, Kurz)

„Do toho [našeho chápání] vstoupil Zákon, aby se [vědomí] provinění [našich hříchů] rozhojnilo. A kde se rozhojnil hřích, *tam* se nadmíru rozhojnila milost.“ (Řím 5:20, CSP)

Čím více času strávíme s Ježíšem, tím více se budeme považovat za hříšné. Mnoha lidem se tento proces nelíbí, a proto přestávají číst Bibli nebo nechtějí být mezi lidmi silné víry. Ale to pochází ze špatného chápání Boha. Bůh nás nebude nutit ke změně; On nejprve potřebuje, abychom se chtěli změnit. Když vidíme svou hříšnost, můžeme požádat Boha, aby nás učinil více podobnými Ježíši, kterého stále lépe poznáváme. Věřme, že jsme posvěcováni a stáváme se podobnějšími Ježíši, i když Satan nebo svět nebo kdokoli jiný říká, že se nic neděje.

„Pohleďte, jakou láskou nás Otec zahrnul: smíme se nazývat Božími dětmi - a také jimi jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, teď jsme Boží děti, ale

ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se ukáže, budeme podobní jemu, neboť ho uvidíme tak, jak je. Každý, kdo k němu upíná tuto naději, usiluje být čistý, jako je čistý on. Každý, kdo páchá hřích, páchá zločin, vždyť hřích je zločin! Víte, že on se ukázal, aby naše hříchy sňal, a v něm žádný hřích není. Kdo v něm zůstává, tedy nehřeší, ale kdo hřeší, ten ho neviděl ani nepoznal." (1. Janův 3:1–6)

Klíčem k tomu, abychom byli vyléčeni z hříchu, a tedy napraveni s ohledem na zákon a naplnění životem Božím, je poznat Syna Božího a očistit se, abychom byli jako On.

Modli se za pochopení Božího odpuštění a ochotu je vděčně bez výhrad přijmout.

Shrnutí

Bůh ti vždy ze svého srdce odpouští. Jeho odpuštění je volně dostupné a nabízené ještě dříve, než o něj požádáš. Nechová k tobě zášť a přitom čeká, až něco uděláš jako první. Nemusíme konat skutky zásluh, než Bůh uváží, že nás bude milovat. Nejde o vedení záznamů nebo o nějaké vyvažování knih, ale o skutečné uzdravení srdcí, aby se náš vztah k Bohu obnovil a byly odstraněny naše sklony k hříchu.

Jsi Jeho vzácné dítě a nikdy vůči tobě nechová žádné negativní myšlenky a nikdy tě neodsuzuje. To je úžasná pravda, která zlepší tvou lásku k Němu. Uvědomění si Jeho dobrovolně nabízeného (*charizomaj*) odpuštění a skutečných citů vůči tobě značně usnadňuje přijetí (*afijémi*) dobrovolně nabízeného odpuštění a s ním spojené uzdravení a spasení.

A dává to smysl, když to porovnáme s našimi zkušenostmi. Mysli především na milující rodiče malých dětí. Vždy odpouštějí svým dětem, když udělají něco špatného; nemilují je o nic méně a nechovají k nim zášť. Naše děti nám pomáhají učit se o vztahu mezi Bohem a námi a o tom, jak se Bůh dívá na všechny Svě děti.

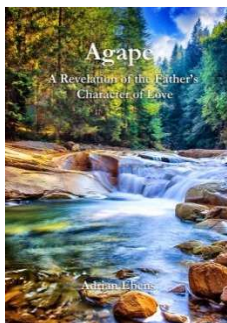
Přijmi tedy odpuštění, které je ti zdarma nabízeno. Nauč se vidět Boha jako úžasného rodiče, jakým je. No, není požehnáním pochopit Boží odpuštění? Raduj se z Jeho svobodného odpuštění a odstranění tvých pocitů viny!

A konečně, pokud znáš někoho, kdo bojuje s odpuštěním, poděl se s ním o tuto malou brožuru.

Doporučené knihy k dispozici na fatheroflove.info rovněž ve formátu audio knihy ke stažení (anglicky)

Agape

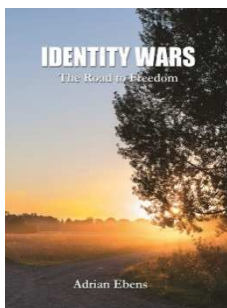
Podívejte se hlouběji na biblické důkazy, že Bůh Starého zákona je stejný jako ten, kterého Ježíš zjevil v Novém zákoně. Kniha je podrobným a systematickým zkoumáním faktů, jež poskytují přímý pohled na několik biblických příběhů, o nichž se dříve neuvažovalo. Na pouhých 300 stranách se jedná o závažné čtení pro ty, kteří skutečně hledají odpovědi. Skvělé pokračování této brožury, kterou máte v rukou.

Původní Láska

Manželství jako instituce je vážně ohroženo. Proč má tolik lidí špatné zkušenosti s manželstvím a vztahy obecně? Brožura *Původní láska* se zabývá původními vztahy popsány v Bibli, aby zjistila, co všechno bychom se mohli naučit, aby se naše vlastní vztahy mohly zlepšit a obohatit. Jedná se o 44 stran nabitých životně důležitými zásadami pro živé manželství.

Války o identitu

Války o identitu jsou cestou sebepoznání. Je to výzva k poznání vlastní hodnoty v čistě vztahovém kontextu. Tato kniha odhaluje principy, které vám pomohou uniknout z myšlení tohoto světa zaměřeného na výkon a najít svobodu ve vašich nejdůležitějších vztazích.

Odpuštění, rychlá fakta

- Odpuštění je dáváno odpouštějícím - ten, kdo odpouští
  - Odpuštění přijímá odpouštěvaný - osoba, které je odpouštěno
  - Odpuštění má tedy dvě části a je to proces dvou stran.
-
- V řečtině jsou pro udělené a přijaté odpuštění různá slova.
  - Udělené odpuštění se překládá z řeckého slova *charizomaj*.
  - Přijaté odpuštění se překládá z řeckého slova *afijémi*.
-
- Bůh nikdy aktivně, osobně neukládá tresty za hříchy.
  - Každý hřích má následky, které jsou přirozeným důsledkem hříchu.
  - Hříchy jsou hříšné (špatné), protože ubližují nám i druhým.
-
- Boží vztah k nám je podobný vztahu rodičů k dětem.
  - Bůh vytvořil každý ze svých zákonů pro naše požehnání a ochranu.
  - Žádný z Božích zákonů není svévolný: „protože jsem Bůh a řekl jsem to“
-
- Náš vždy milosrdný Bůh nám vždy odpustí každý hřích, který spácháme.
  - Bůh nás nemiluje o nic méně, i když upadneme do těžkého hříchu.
  - Bůh nás chce pouze chránit před škodlivými účinky hříchu.

Důkazy pro všechny výše uvedené skutečnosti jsou uvedeny v této studii. Pochopení toho, jak odpuštění funguje, že nám Bůh vždy odpouští, nám ze sebe pomáhá sejmut bremeno viny a hanby. Přijměte zdarma nabízené Boží odpuštění a zažijete velký klid a čisté svědomí. Kéž vás tato brožura mocně povzbudí k tomu, abyste se k Bohu přiblížili.